

meget lille procentdel af, hvad der ellers foregår inden for EU-landene. Det er en vigtig pointe at have med, for man kan let ved at lytte til debatten i dag få det indtryk, at når Øst- og Centraleuropa kommer med, begynder vi at producere dobbelt så meget, som vi gør i dag. Det er ikke tilfældet.

Beregninger fra Økonomiministeriet viser, at en udvidelse med de 10 lande uden ændring af landbrugspolitikken vil koste et sted mellem 70 mia. kr. og 300 mia. kr. Nu kan det godt være, at man skal tage sådanne beregninger med et gran salt. I hvert tilfælde det, at man siger 70-300 mia. kr., viser jo, at der er en hel del usikkerhed om, hvad konsekvenserne af en udvidelse vil være. Men der er ingen tvivl om, at det vil belaste EU's landbrugsbudget, og en sådan situation er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse naturligvis politisk utålelig.

Den er heldigvis også politisk utålelig for de beslutningstagere, der sidder på EU-plan og er med til at fastlægge de fremtidige vilkår også for landbrugspolitikken og for udvidelsen. Og derfor ligger det jo allerede nu helt klart, at de trusler og påstande, som Enhedslisten forsøger at fremføre fra talerstolen, om, at det her kommer til at koste danske skatteborgere milliarder og atter milliarder intet har på sig. Der er overhovedet ikke tale om, at EU's budget skal udvides så drastisk, som det ville være tilfældet, hvis man talte om sådan en overgang til landbrugsstøtte også til Øst- og Centraleuropa.

Og så kommer vi til det centrale: Hvordan kan man sammenkæde de her to ting? Kan man afvikle støtteordningerne, samtidig med at man udvider med Øst- og Centraleuropa? Ja, naturligvis kan man det.

Jeg må bede mange af ordførerne begynde at studere, hvordan de tidligere udvidelser med nye medlemslande egentlig er foretaget, for man får jo det indtryk af den her debat, at de er foregået fra én dag til en anden eller over et år. Jeg må minde om, at bl.a. Portugal og Spanien rent faktisk har været igennem en 10-årig overgangperiode, før de er blevet fuldgyldige medlemmer af EU.

Naturligvis vil de øst- og centraleuropæiske lande også skulle igennem en meget lang overgangsfase. Og det er ikke kun for, at de ikke skal have snablen ned i EU's kasser, det er lige så meget, fordi der er utrolig mange andre ting, lovgivningsmæssigt og demokratisk, der skal indrettes, så man er klar til at være fuldgyldige

medlemmer. Det synes jeg er vigtigt at få understreget.

Så jeg er slet ikke så bekymret. Og jeg er helt overbevist om, at den udviklingstakt, som kommer i Øst- og Centraleuropa, ikke vil blive bremset af, at vi ikke har fået landbrugspolitikken på plads. Jeg tror, at liberaliseringen har sat sig fuldstændig fast, og jeg er overhovedet ikke i tvivl om, at det nok skal lykkes for os at få EU's landbrugspolitik gjort mere markedsorienteret i takt med, at Øst- og Centraleuropa bliver indlemmet.

Men jeg må bare sige, at jeg tror, de politiske realiteter er, at udvidelsen vil komme til at tage minimum 20 år. Det synes jeg er vigtigt at få sagt, fordi den debat, der er her i dag, jo kunne tyde på, at der er nogle ordførere, der tror, at hele Øst- og Centraleuropa er fuldgyldige medlemmer af EU, inden vi når år 2000. Det bliver ikke tilfældet, og det har ikke stået nogen steder, og det har aldrig nogen sinde været tanken.

Endelig vil jeg komme lidt ind på de to erhverv til sidst og blot sige, at for landbrugs-erhvervets vedkommende synes jeg, det er vigtigt at få slået fast, at når man fjerner støtteordningerne, så skal man give de nødvendige muligheder for omstilling. Når man fjerner det sociale sikkerhedsnet – som man jo godt kan kalde det – som vi spændte ud, dengang EU-landene skulle gøres selvforsynende, så må vi jo samtidig sikre os, at landmændene også har fleksibilitet til at korrigere på et åbent marked.

Og for fiskerierhvervet vil jeg sige, at der gør det samme sig gældende. Der må vi gå over til indsatsregulering, større fleksibilitet i årskvoterne og en større sammenhæng mellem regulering og kapacitet for at sikre, at man kan konkurrere også på internationalt niveau.

Med hensyn til Enhedslistens dagsordensforslag kan vi ikke støtte det. Vi mener ikke, det kan være rigtigt, at vi nu skal erstatte ét planøkonomisk foretagende med et nyt, og det er det, vi læser i Enhedslistens dagsorden. Ideerne om lavere jordpriser og socialpolitik er ren planøkonomi, og derfor kan vi ikke støtte dagsordenen.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg har nu 6 korte bemærkninger. Nu tager vi foreløbig de 5, og derefter får fru Lene Espersen lejlighed til at svare.